

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 288/2016-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. apríla 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Tomášom Tomčovčíkom, Nerudova 14, Košice, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 3 Co 91/2013-764 z 20. marca 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. augusta 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. Tomášom Tomčovčíkom, Nerudova 14, Košice, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 Co 91/2013-764 z 20. marca 2014.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uvádza:

«V právnej veci [REDAKOVANÉ]... proti odporkyni, ktorá je sťažovateľkou v predmetnej veci, vedenej pred Okresným súdom Košice II pod č. k. 22 C 100/2000 v konaní o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov Okresný súd Košice II vydal dňa 08. 12. 2009 rozsudok, ktorým vo výroku III nehnuteľnosti zapísané na [REDAKOVANÉ] na Katastrálnom úrade v [REDAKOVANÉ], katastrálne územie [REDAKOVANÉ] o výmere 315 m², zastavaná plocha a [REDAKOVANÉ] o výmere 126 m², zastavaná plocha a rodinný dom na [REDAKOVANÉ] prikázal do výlučného vlastníctva navrhovateľa. Vo výroku V. navrhovateľa zaviazal na vyrovnanie podielu z nehnuteľného bezpodielového spoluvlastníctva manželov sumu 29.369,98 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Proti tomuto rozsudku sa sťažovateľka odvolala, pričom okrem iného namietala nesprávne právne posúdenie veci zo strany okresného súdu. Súd nevychádzal z toho, že podiely oboch manželov sú rovnaké, ale rozdelil ich nehnuteľný majetok podľa výšky podielov, ktorými účastníci prispeli na nadobudnutie spoločného majetku.

Krajský súd sa rozsudkom č. k. 3 Co/76/2010 stotožnil s odvolacími dôvodmi sťažovateľky, pričom rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Vo svojom odôvodnení poukázal na to, že okresný súd nesprávne vyložil ustanovenie o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov, pretože sa vychádza z toho, že podiely oboch manželov sú rovnaké. Určenie nerovnosti vo veľkosti podielov manželov po zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov je odlišným právnym inštitútom než určenie výšky tzv. vnosu jedného z manželov, pričom ich súd prvého stupňa od seba neodlišoval a nesprávne ich zmiešal, preto tak pochybil v právnom posúdení veci.

Okresný súd Košice II vydal dňa 20. 11. 2012 rozsudok, ktorým vo výroku III. nehnuteľnosti zapísané na [REDAKOVANÉ] na Katastrálnom úrade v [REDAKOVANÉ], katastrálne územie [REDAKOVANÉ] o výmere 315 m², zastavaná plocha a parcela [REDAKOVANÉ] o výmere 126 m², zastavaná plocha a rodinný dom na parcele [REDAKOVANÉ], súpisné č. 1650 prikázal do výlučného vlastníctva navrhovateľa. Vo výroku V. navrhovateľa zaviazal na vyrovnanie podielu z nehnuteľných vecí patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov zaplatiť odporkyni sumu 60.470,25 Eur (1.821.726,70 Sk) do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. ...

Proti predmetnému rozsudku prvostupňového súdu podala sťažovateľka v zákonnej lehote odvolanie z odvolacích dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. d) a f) O. s. p., teda preto, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil v V. výroku tak, že odvolací súd zaviazze navrhovateľa na vyrovnanie podielu z nehnuteľných vecí sumu 138.500,- Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku alebo in eventum tak, že zaviazze navrhovateľa na vyrovnanie podielu z nehnuteľných vecí patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov zaplatiť sumou 86.929,34 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. ...

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že odvolaniu sťažovateľky nie je možné vyhovieť a že súd prvého stupňa správne riešil otázku vnosu navrhovateľa a odporkyne do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Súd sa však pri odôvodnení obmedzil na strohé konštatovanie, že „súd prvého stupňa na prejednávanej vec aplikoval relevantné ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré správne vyložil, preto jeho rozhodnutie je správne a zákonné.“

S vyššie uvedeným argumentom sťažovateľky, podľa ktorej je takýto výklad v rozpore s ustálenou judikatúrou a praxou a obchádza zákon, sa odvolací súd nijako nevysporiadal a neodôvodnil, prečo je jej námietka vo veci neprijateľná.

Odkazuje síce na výklad Občianskeho zákonníka opierajúci sa o judikatúru najvyššieho súdu, ktorá zakazuje valorizáciu investícií vynaložených z oddeleného vlastníctva manžela do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, zároveň však uvádza, že judikatúra súdov sa už odklonila od tejto zásady a to bez ďalšieho odôvodnenia či uvedenia relevantnej judikatúry, ktorá by podporila toto tvrdenie súdu. Samotné konštatovanie, že doposiaľ ustálený a aplikovaný výklad Občianskeho zákonníka o zákaze valorizácie vnosov do bezpodielového spoluvlastníctva manželov je prekonaný, nie je postačujúcim odôvodnením zo strany odvolacieho súdu.»

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd prijal jej sťažnosť na ďalšie konanie a aby vydal tento nález:

„1/ Právo sťažovateľky zakotvené v článku 46 ods. 1 Ústavy SR a v článku 6 ods. 1 vety prvej Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolov č. 3, 5 a 8, bolo v konaní pred Krajským súdom v Košiciach pod č. k. 3 Co/91/2013 porušené.

2/ Ústavný súd Slovenskej republiky ruší rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 20. 03. 2014, č. k. 3 Co/91/2013-764 a vec vracia na ďalšie konanie.

3/ Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľke finančné zadostučinenie vo výške 49.475,59,- Eur.

4/ Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľke trovy konania, ktoré je povinný odporca sťažovateľke nahradiť.“

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka odôvodňuje porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (podobne ako v podanom odvolaní proti tomuto rozsudku krajského súdu) rozsudkom krajského súdu č. k. 3 Co 91/2013-764 z 20. marca 2014 tým, že krajský súd

- vo všeobecnosti riadne neodôvodnil svoj rozsudok, ktorým potvrdil rozsudok prvostupňového súdu, keď nedal odpoveď na podstatné a zásadné otázky a námietky spočívajúce závery prvostupňového súdu,

- nedostatočne odôvodnil v rozhodnutí zmienený odklon judikatúry súdov od zásady, ktorá sa týka zákazu valorizácie investícií vynaložených z oddeleného vlastníctva manžela do bezpodielového spoluvlastníctva manželov,

a preto je napadnutý rozsudok krajského súdu arbitrárny, zjavne neodôvodnený, porušujúci jej označené základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. jej právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

V obsahu práv podľa čl. 46 ústavy a čl. 6 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97).

K sťažovateľkou namietanej arbitrárnosti, neodôvodnenosti a nesprávnosti napadnutého rozsudku krajského súdu ústavný súd poznamenáva, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

V súvislosti s námietkou sťažovateľky ústavný súd považuje za potrebné poukázať na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadné oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom možno uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo

rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

V rozsudku krajského súdu č. k. 3 Co 91/2013-764 z 20. marca 2014, ktorým tento súd potvrdil rozsudok Okresného súdu Košice II č. k. 22 C 100/2000-732 z 20. novembra 2012, sa uvádza:

„Odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. d/ O. s. p. je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvého stupňa vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 132 O. s. p., a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov účastníkov nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo.

Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvého stupňa založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov účastníkov alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 133 až 135 O. s. p.

Odvolací súd v prejednáwanej veci dospel k záveru, že tento odvolací dôvod nie je naplnený.

Rozhodnutiu súdu nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývali a ani nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 133 až § 135 O. s. p., alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil.“

K zákazu valorizácie investícií vynaložených z oddeleného vlastníctva manžela do bezpodielového spoluvlastníctva manželov krajský súd uviedol:

«Otázka valorizácie investícií vykonaných za trvania manželstva je doposiaľ riešená doslovným výkladom Občianskeho zákonníka odvodeným od rozhodnutia bývalého Najvyššieho súdu ČSSR publikovaného pod R 42/72. Judikatúra vychádza zo zákazu valorizácie investícií, teda pri zisťovaní výšky investícií sa má vychádzať z ceny vecí a prác vložených v čase, kedy boli vynaložené a nie z hodnoty v čase vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Judikatúra súdov sa už odklonila od tejto zásady v možnosti redukcie investícií, a to z dôvodu, aby pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov neboli nahradzované pôvodné investície do vecí ku dňu zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ktoré ku dňu jeho vyporiadania neexistujú, či sú bezcenné.

Odvolačí súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s právnym záverom súdu prvého stupňa, že to čo „bolo vynaložené na spoločný majetok z individuálnych prostriedkov jedného z manželov (v danom prípade oboch manželov), nemožno chápať doslovne ako množstvo finančných prostriedkov, ktoré boli v tomto smere v minulosti skutočne vydané (investované). Za vhodnejší treba považovať extenzívny a funkčný výklad, podľa ktorého investície predstavujú hodnotu, o ktorú sa spoločný majetok v dôsledku individuálnych investícií ku dňu vyporiadania zvýšil. Takýto prírastok je v skutočnosti tým, čo ku dňu vyporiadania „bolo na majetok vynaložené.“ ...

Odvolačí súd preto v súlade s § 219 ods. 1, 2 O. s. p. rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil.»

Ústavný súd pri preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho, či dovolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 250/09).

Ústavný súd preto preskúmal aj rozsudok okresného súdu č. k. 22 C 100/2000-732 z 20. novembra 2012, ktorým tento súd rozhodol o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva účastníkov konania prikázaním vymenovaných hnutelných vecí (z tých, ktoré boli nadobudnuté) do výlučného vlastníctva navrhovateľa (výrok I), prikázaním vymenovaných hnutelných vecí (z tých, ktoré boli nadobudnuté) do výlučného vlastníctva sťažovateľky (výrok II), prikázaním nehnuteľnosti na [REDAKOVANÉ] o výmere 315 m² do výlučného vlastníctva navrhovateľa (presná identifikácia vo výroku III), určením povinnosti navrhovateľa zaplatiť sumy na vyrovnanie podielu z hnutelných vecí a na vyrovnanie podielu z nehnuteľných vecí patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov (výroky IV a V).

Ústavný súd konštatuje, že okresný súd v označenom rozsudku podrobne uviedol a odôvodnil spôsob aplikácie a výkladu príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka (§ 143, § 148, § 149 a § 150), so zreteľom na dokazovaním zistený skutkový stav v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (§ 120 a § 132) a rozhodol v súlade s právnym názorom krajského súdu na stanovovanie podielov na predmetnej nehnuteľnosti. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na podstatné časti odôvodnenia rozsudku okresného súdu, v ktorom sa uvádza:

«Súd majetok, získaný počas trvania manželstva vyporiadal tak, že v časti hnutelného majetku súd považoval, že medzi účastníkmi konania došlo k dohode ohľadne hodnoty týchto vecí a spôsobu vyporiadania. Hodnotu hnutelných vecí súd stanovil na základe dohody účastníkov konania, pričom vychádzal zo skutočnosti, že všetky hnutelné veci účastníci konania nadobudli za trvania manželstva spoločne a pri vyporiadaní tohto majetku postupoval v súlade so zásadou, stanovenou v ust. § 150 OZ, že podiely účastníkov na tomto majetku sú rovnaké...

Účastníci konania sa dohodli aj na spôsobe vyporiadania nehnuteľnosti, zapísaná na [REDAKOVANÉ] na Katastrálnom úrade v [REDAKOVANÉ]... a to tak, že súd ich prikázal do výlučného vlastníctva navrhovateľa. Spornou nebola ani hodnota nehnuteľného majetku, kde účastníci konania sa dohodli, že pri hodnote tejto nehnuteľnosti sa bude vychádzať zo znaleckého posudku Žilinskej univerzity Ústavu súdneho inžinierstva, ktorý určil hodnotu oceňovanej nehnuteľnosti na 277.000,- eur.

Spornou skutočnosťou medzi účastníkmi bolo určenie podielu účastníkov na predmetnej nehnuteľnosti...

V súlade s právnym názorom krajského súdu vysloveným v zrušujúcom uznesení súd pri stanovovaní podielu na predmetnej nehnuteľnosti určil, že tento je rovnaký.

V konaní nebolo preukázané, aby odporkyňa počas trvania manželstva neuvážene mŕňala spoločný majetok, utrácala ho v hazardných hrách, alkohole, ľahkovážne s ním nakladala. V konaní rovnako nebolo preukázané, aby navrhovateľ mal zo svojej pracovnej činnosti vysoko nadpriemerné príjmy, ktorými by jednostranne zvyšoval hodnotu spoločného majetku.

Z vykonaného dokazovania výpovedí účastníkov konania, svedkov... vyplynulo, že nehnuteľnosť bola postavená z finančných prostriedkov, ktoré poskytli otec navrhovateľa, rodičia odporkyne a z pôžičky [REDAKOVANÉ] (predtým [REDAKOVANÉ]) poskytnutej účastníkom konania.

Otec navrhovateľa prispel na stavbu rodinného domu sumou 1.790.262,- Sk podľa listinného dôkazu „Platby skutočné na stavbu rodinného domu“ zo dňa 12. 9. 1995 (č. l. 94...), pričom túto sumu špecifikoval ako rodičovský dar pre syna [REDAKOVANÉ]... Tvrdenia odporkyne, že v jednotlivých rozpisoch platieb je uvedené, že tieto sumy sú ako pôžička pre syna a jeho rodinu, nie sú žiadnym relevantným dôkazom podložené... sú len účelové, s cieľom získať určitú finančnú výhodu...»

Z ďalšieho priebehu dokazovania a z argumentácie okresného súdu vyplynulo: „Odporkyňa namietala, že pozemok, na ktorom je rodinný dom, nadobudli účastníci konania spoločne. Z vykonaného dokazovania listinných dôkazov založených v spis. mat. na č. l. 417, 418, 422 vyplynulo, že manželia nadobudli predmetný pozemok spoločne, ale z finančných prostriedkov poskytnutých [REDAKOVANÉ] st. a odporkyňa bola len osobne prítomná pri úhrade. Odporkyňa vo svojej výpovedi uviedla, že si nespomína, z akých finančných prostriedkov bola nehnuteľnosť zakúpená (záp. z pojednávania 14. 2. 2012, č. l. 617).

Rovnako z kúpnej zmluvy založenej na č. l. 610 vyplynulo, že predmetná nehnuteľnosť parc. [REDAKOVANÉ], na ktorej bol následne postavený rodinný dom nadobudli účastníci konania spoločne.

Na základe uvedených skutočností súd zistil, že otec navrhovateľa daroval synovi sumu 1.739.139,30,- Sk formou vnosu do spoločného majetku, čo bolo preukázané faktúrami a dokladmi o nákupe.

Na stavbu rodinného domu účastníci použili finančné prostriedky, ktoré poskytli rodičia odporkyne, a to vo výške 100.000,- Sk, čo vyplynulo z listinného dôkazu (č. 95), nákladov na stavbu 2 kozubov...

Na základe vykonaného dokazovania súd dospel ku záveru, že vnos odporkyne bol vo výške 185.521,50,- Sk a vnos navrhovateľa sumu 1.739.139,30,- Sk.

Súd vnos obidvoch účastníkov konania zvýšil o čiastku, ktorá predstavovala mieru inflácie v SR a to za obdobie od roku 1995 do 2011. Výšku inflácie určil podľa údajov poskytnutých Štatistickým úradom SR odbor poskytovania informácií a marketingu zo dňa 7. 7. 2012 (č. l. 729).

Súd zhodnotenie vnosu o príslušnú mieru inflácie vykonal z dôvodu, že od roku 1998 do roku 2012 došlo v dôsledku situácie na trhu k niekoľkonásobnému zvýšeniu ceny nehnuteľností...

Súd... námietku odporkyne, že je potrebné odpočítať vnos rodičov navrhovateľa vo výške 1.790.262,- Sk považoval za dôvodný avšak nie v navrhnutej výške, a to z dôvodu, že táto suma bola vložená do stavby rodinného domu v rokoch 1990 – 1995.

V rozpore s citovanou zásadou spravodlivosti by bolo, ak by výšku vnosu 1.790.262,- Sk odrátal z hodnoty domu, ktorú dosiahol pri ohodnocovaní v znaleckom posudku v r. 2012. Táto suma by mohla byť odrátaná ako vklad navrhovateľa v uvedenej výške, ak za rozhodujúcu hodnotu domu, by sa považovala nadobúdacia hodnota domu, čo je ale v rozpore s ustálenou súdnou praxou.

Opodstatnenie takéhoto záveru je aj v skutočnosti, že oproti pôvodnej hodnote domu pri zániku BSM určená znalcom k 10. 2. 1998 zo sumy 141.000,- eur vzrástla jeho hodnota na sumu 277.000, teda zhodnotenie je 1,9645. Z uvedeného dôvodu aj vklad navrhovateľa je spravodlivé zhodnotiť a ak by ho súd zhodnocoval za roky 1998 do 2012 na základe uvedeného pomeru zhodnotenia, predstavoval by sumu 3.416.539,10, rovnako aj vklad odporkyne bol takto zhodnotený. Ak by súd rozhodol tak, že z hodnoty domu, určenej znaleckým posudkom v r. 2012 odrátal vklad navrhovateľa nezhodnotený, bolo by to v rozpore s dobrými mravmi, a to s prihliadnutím aj na tú skutočnosť, že odporkyňa sa

okrem platenia 1/2 dane z nehnuteľnosti nijakým spôsobom nepodielala na udržiavaní nehnuteľnosti.

Súd poukazuje na citované znenie § 150 OZ, kde výška podielov je určujúcim kritériom, nie však jediným. Zákonné ustanovenie prikazuje súdu prihliadať na potreby maloletých detí, na to, ako sa každý z manželov staral o rodinu, a na to, ako sa zaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločných vecí... V konaní nebolo preukázané, aby niektorý z účastníkov sa nestaral o rodinu. Dokazovaním navrhovateľ preukázal, že on za účasti svojho otca sa rozhodným spôsobom podieľal na nadobudnutí majetku a následne aj na jeho udržaní.“

Zohľadňujúc konkrétne okolnosti posudzovanej veci, ústavný súd zastáva názor, že napadnutý rozsudok krajského súdu nie je svojvoľný, keďže právne závery v ňom uvedené nie sú v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, ani zásadne nepopierajú účel a význam aplikovaných právnych predpisov Občianskeho zákonníka. Krajský súd sa vo svojom potvrdzujúcom rozsudku vyrovnal s námietkou, ktorú sťažovateľka uviedla v odvolaní [odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. d) Občianskeho súdneho poriadku je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvého stupňa vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní]. Ústavný súd považuje rozsudok krajského súdu v namietanej časti týkajúcej sa (zákazu) valorizácie investícií vykonaných počas trvania manželstva za dostatočný a udržateľný aj vzhľadom na jasnosť a presvedčivosť odôvodnenia potvrdeného rozsudku okresného súdu v uvedených otázkach. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom uvedeným v napadnutom rozsudku nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti tohto názoru, ani nezakladá oprávnenie ústavného súdu nahradiť názor krajského súdu svojím vlastným.

Ústavný súd s odkazom na svoju stabilnú judikatúru napokon uvádza, že postup a rozhodnutie súdu, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej zákonnej procesnoprávnej úpravy, nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Za porušenie základného práva pritom nemožno považovať neúspech v konaní.

Inak povedané, obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania, preto nie je možné považovať nevyhovenie návrhu v konaní pred všeobecným súdom za porušenie tohto práva (I. ÚS 3/97).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť sťažovateľky, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 3 Co 91/2013-764 z 20. marca 2014, odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. apríla 2016